

[Erik Eriksen.]

talt mig klart om markedspolitikken. Jeg sagde nu, om ikke ordret så dog noget i retning af, at vore interesser var parallelle med englændernes, men kun et stykke vej, og derefter opforderede jeg regeringen til at tage et selvstændigt dansk initiativ over for fællesmarkedet. Dermed mener jeg selvstændig forhandling med det formål at blive medlem af denne sammenslutning. Så er jeg ikke i stand til at forstå, at den højtærede udenrigsminister kan se nogen stor forskel på at svare jo, jo og ja, ja, men det er måske, fordi den højtærede udenrigsminister i den grad er blevet trænet i den diplomatiske skole, at vi andre ikke forstår det.

Men se, det, jeg ville give udtryk for, var dette, at der kan og vil ske meget inden for fællesmarkedet, medens vi står udenfor, og så var det, jeg sagde, at så kan det ikke nytte, at regeringen og dens partier på forhånd afviser som noget spiltosset, at vi skal prøve en selvstændig optræden, prøve en selvstændig forhandling. Det er efter min mening dristigt at sige, at det er noget politisk utænkeligt ud i al fremtid. Den højtærede statsminister erkendte jo, at EFTA ikke i det lange løb var tilstrækkeligt for Danmark, og i denne udtalelse ser jeg egentlig noget af en forståelse for mit synspunkt.

Jeg kunne have sagt mange stærkere ting om regeringens markedspolitik, men jeg tror, man vil medgive mig, at jeg også på dette område en gang imellem har lagt bånd på mig selv, for jeg tror, jeg har brugt den vending, at vi erkender, at vi ikke kan slå os igennem på dette område. Det, vi trænger til, er en fornuftig forhandling, og den høje regering kan ikke være i tvivl om, at hvis den føler sig bundet til den nuværende markedspolitik, hvis den føler sig bundet af tidligere vedtagelser, så er regeringen meget velkommen til at få disse vedtagelser ændret, hvis mit parti kan gøre noget til det — meget velkommen. Jeg har ikke noget imod at give regeringen større bemyndigelse eller beføjelser til en selvstændig politik på disse områder. (*Afbrydelse af ministeren for offentlige arbejder [Lindberg]*).

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder talerne.

Erik Eriksen: Den højtærede trafikminister fik jo ikke tid til at tale så længe; det er vel derfor, han begynder igen.

Jeg må også sige et par ord om arbejdsmarkedets forhold. Jeg spurgte med hensyn til overenskomstsituationen — for det er også noget centralt — hvad regeringen havde forberedt sig på, og svaret lød fra statsministeren, at det, det drejede sig om, var at lade parterne selv prøve at finde frem til enighed, og så sagde den højtærede statsminister nogle optimistiske ord. Det er nøjagtig det samme, som adskillige af os her i det høje ting har hørt mange gange før. Det vil altså sige, at statsministeren og hans regering giver udtryk for, at de ikke har nogen politik vedrørende arbejdsmarkedets forhold. Når jeg nævner dette, er det, fordi det gennem mange, mange år har været sådan, at overenskomstforhandlingerne med meget få undtagelser har fundet deres afslutning her i det høje ting, og dog må vi erkende, at lovgivningsmagten står lige dårligt rustet, hver gang vi skal gå i gang med løsningen af disse opgaver. Jeg skal heller ikke her gentage, hvad jeg allerede tidligere har sagt om behandlingen af denne kedelige proces. Det er rigtigt, at jeg har den principielle opfattelse, at vi ikke kan fastsætte priser, lønninger og avancer ved tvang; jeg kan godt se, at det er noget meget farligt. Hvis vi gør det til almindelig politik, kan det meget vel føre til, at det kan flosse i sømmene på folkestyret. Men når det er sagt, må det rigtignok også tilføjes, at samfundet, det demokratiske samfund, ikke kan tolerere, at arbejdsmarkedets parter forhandler, som om de var hele samfundet. Det er denne situation, jeg på min gruppes vegne har prøvet at holde op for regeringen. Vi forstår ikke, at regeringen på baggrund af de erfaringer, den nylig har gjort, tør sidde uden at foretage sig noget.

Der var meget mere, jeg ville sige, men jeg skal prøve at lægge bånd på mig selv. Må jeg blot nævne et andet problem, som ikke har været nævnt væsentligt, men som alligevel i meget høj grad påkalder mit partis interesse, nemlig problemet om jordlovene. Når jeg nævner dem, er det, fordi det ærede medlem hr. Aage Fogh i går havde ordet for at fremkomme med nogle betragtninger over problemet ødegårde, og